

Potom

15. LISTOPADU

Všechno končí. To je jasné. To je ta jednodušší část. V to věřím: v nevyhnutelné, v katastrofu, v apokalypsu.

Těžší je přijít na to, kdy se to všechno začalo hroutit. Podle mě to šlo do řiti celou dobu, ale kdy jsme si toho konečně začali všimnout?

Poslední den toho léta před posledním ročníkem střední školy se Janie Vivianová odstěhovala. Seděli jsme naproti sobě každý u svého psacího stolu, okna mezi námi byla otevřená. Mezi parapety ležela police z knihovny, ale ona po ní nepřešla. Taký nebřečela. Přemýšlela. To bylo horší.

„Vždycky se můžeš nastěhovat ke mně,“ navrhl jsem. A nebyl to tak docela vtip.

Neodpověděla. Seděla a vůbec se nehýbala, až na prsty. Ty nepřestaly mnout její oblíbený oblázek z Metafory od té chvíle, kdy jí rodiče řekli, že si má sbalit věci ze svého pokoje. Palec měla černý od fixy.

Jejich nový dům stál na opačném konci města a byl mnohem větší. Zadní stěna byla skoro celá prosklená a z jejího pokoje bylo vidět na lom a na vrchol Metafory. Děda umřel, což znamenalo, že konečně zase měli peníze. Její matka o nic jiného nestála. Tohle všechno mi řekla po kouskách. Nerada o tom mluvila a já jsem se neptal. Ten nový dům jsem ještě neviděl a ani jsem o to nestál.

„To bude dobrý.“ Řekla to pomalu. Palcem kroužila po obálce a rozmazávala písmo. Pokoj za ní byl prázdný. Stůl a police nechávala na místě, protože rodiče jí koupili nové.

Její táta na ni znova zdola zavolal.

Bylo dusno. Poposedl jsem a na stole se objevily dvě vlhké skvrny ve tvaru mých předloktí. Byl nejteplejší den roku. Janie tvrdila, že to je znamení.

„Tohle není konec,“ prohlásila. Mračila se na mě. „Já vím, co chceš říct, a není to konec.“

„To jsem říct nechtěl,“ namítl jsem. „Chtěl jsem říct – tak ahoj zítra na anglině.“

„Nechtěl.“

Měla pravdu. Nechtěl.

„Je to jen na druhém konci města,“ pokračovala a pořád ještě se mračila, ale ne na mě. Palec měla skoro rozedřeny. „To nic není. Nic se nezmění, jasný? Jasný?“

„Jo,“ odpověděl jsem, ale neposlouchala mě.

Znova se zpěvavě ozvalo její jméno: „Jaaaaaaanie!“

Máma. Janie úplně zbělela pěst.

„Vlastně to ani není na druhém konci města,“ přisvědčil jsem. „Je to jen pár ulic.“

Sáhla do kapsy pro nový čistý kámen. Vytáhla fix, napsala na obálku něco drobnými písmenky, pak otevřela horní zásuvku

a hodila ho do ní. Tohle dělala pořád. Nechávala za sebou stopu z kamínků.

Vstala. Podívala se na mě. Vlasy měla z toho horka krepaté a kapsy vyboulené oblázky.

„Ty a já,“ řekla. „Ty a já, Micahu Cartere.“

Pak sáhla po prkně, které leželo mezi našimi okny. Zatáhla ho zpátky k sobě do pokoje a já si pomyslel: *Tohle je konec*. Štřetli jsme se pohledem a ona řekla: „Víc než cokoli.“ A pak okno mezi námi zabouchla.

„Víc než všechno,“ odpověděl jsem, i když už mě pochopitelně nemohla slyšet. Cítil jsem zavlnění vzduchu – zabouchnuté okno vytvořilo jediný vánek, který jsme za posledních několik dní měli. Zamrkal jsem, a když jsem zase otevřel oči, odcházela. Deník nesla v podpaží, vlasy jí poletovaly a nezabouchla za sebou dveře jako obvykle – zavřela je špičkami prstů a všechno ztichlo. Konec světa právě začal.

Když se vzbudím v nemocnici a oni se zeptají, co se stalo, řeknu jim tohle. Je to poslední věc, kterou si pamatuju.

Jsou tu lidi, co se nadýchali kouře, a lidi s otravou alkoholem. Hodně jich je popálených. A hodně těch popálenin je oškřivených. Přinejmenším jeden člověk má vyvrknutý kotník a pár dalších zlomené prsty.

To vím od sester, ale nechtějí mi říct, co se stalo. Pořád jen opakují, že došlo k nehodě. Kdykoli odejdou, odlepí se ode dveří Dewey.

Dewey prostě neodchází nikdy. Donesl si nový Metatron a můj Xbox a teď tady sedí, střílí nacistické zombíky na plné pecky a mně může prasknout hlava.

„Koukej, člověče,“ řekne kdoví po kolikáté, „choval ses jako idiot. Tohle není žádná nehoda. Byl jsi na mraky a máš sakra kliku, že ses neudusil vlastním blitím.“

Lže. Prsty mu cukají. Náprsní kapsu mu napíná krabička cigaret. Sestra ho varovala, že jestli tady ještě jednou zkusí kouřit, vyhodí ho.

Je mi děsně. Doktoři mi nevypumpovali žaludek, protože mi nejdřív museli sešít rozraženou hlavu. Nikdo mi zatím neřekl, jak se to sakra stalo. Pořád ještě je mi tak zle, že blicí misku radši nepouštím z ruky, ale skutečná bolest je hloub, někde v těch místech, kde se mozkový kmen potkává s páteří. Když koukám na telefon, bolí mě oči, ale i tak to dělám. Janie už mi musí brzo odepsat.

„Chlape, přestaň esemeskovat a vem si ovladač.“ Dewey přinesl i záložní. Ten je mizerný, rozhrzal ho můj pes, než umřel. „Poslouchej mě. Ty jsi náhradník v přípravce a ona hraje první ligu. Je to jasný?“

Dewey je idiot. Jsou lidi, co jsou muzikanti nebo snílci; Dewey je idiot. Kouří krabičku za den, límce nosí zvednuté a dělá takové prasárny, jako že v nemocnici hraje videohry se zvukem puštěným na plný pecky. Je to můj nejlepší kamarád, protože jsme jediní dva obyvatelé devátého kruhu společenského pekla. Neměli jsme na vybranou.

„Prostě chci říct, že u ní nemáš absolutně žádnou šanci. Vůbec nejste ve stejný lize.“ Hlas se mu třese. Jeho avatar schytá spršku kulek.

„Co je?“ zeptám se. „Co se děje?“

Dewey polkne a vyhýbá se mi pohledem. Odloží ovladač. Vejde sestra, Dewey ovladač zase zvedne.

„Tak jak se vede, milánku?“ zeptá se sestra a načechrá mi polštář.

„Je tady Janie?“ zeptám se jí. „Je v pořádku?“

„Teď se hlavně starej o sebe, ano?“ řekne. Hlas má jako med a já rychle polknu, abych nezvracel. „Za chvíli se na tebe znovu přijde podívat pan doktor.“

Bude mi zase prohlížet celé tělo a říkat věci jako „selektivní retrográdní amnézie“. A já se budu snažit nezvracet směrem k němu, ale nakonec mu stejně postříkám plášť.

Sestra ještě zkontroluje kapačku a odejde.

„Víš, kdo ještě tady je?“ zeptám se Deweyho.

Nespouští oči z monitoru.

„Je tady Janie?“

Střelí nacistického zombíka do hlavy. „Už jsem ti to kurva přece říkal,“ zavrčí. „Nevím, kdo tu ještě je, Micahu.“

„A tys tam včera večer fakt nebyl?“

„Ne, nebyl. A neptej se mě pořád.“

Deweyho avatar se přikrčí za polorozpadlou zeď. Avatar krvácí z nohy, ale chodí celkem normálně. Dochází mu energie a zombíci jdou po něm. Obklíčí ho. Povzdechne. „Ale do prdele.“

Vyskočí z úkrytu a jeho avatar je okamžitě plný kulek. Padne jako kámen. Ozve se znělka. Konec hry. Svět je v háji.

„Hudba k apokalypse,“ podotknu.

Dewey začne novou hru. „Cože?“

„Nic,“ řeknu. Nic. Sám nevím, co mi to vychází z pusy. Ne, moment. Víím, to jsou zase zvratky. Chutnají po vodce, ale nepamatuju se, že bych ji pil.

„Kurva chlape,“ prohlásí Dewey, pauzne hru a odvrátí se. „Je-žiši. Ty jsi nechutnej. Já ti včera říkal, ať tam nechodíš, já jsem –“

Zase polkne. „Spi zas,“ prohlásí nakonec.

Asi ho poslechnu. Oči mám zavřené, ale nevzpomínám si, že bych je zavíral. Sestry přicházejí a odcházejí a taky doktoři a policajti. Asi musím ty oči občas otevřít, když je vidím, ale ani na to si nevzpomínám.

Hudba k apokalypse.

Janie vyhlásila apokalypsu.

Vyhlásila apokalypsu a mně řekla, že můžu vybrat hudbu. Listí mělo stejnou barvu jako její vlasy a ona stála na vrcholku hory kamenů. Smála se. Ruce měla plné oblázků a cpala si je do kapes.

„Tak co myslíš?“ zeptala se mě. Oči měla o dva odstíny jasnější než led, modřejší než obvykle. „Všechno potřebuje dobrý soundtrack, Micahu. A apokalypsa nejvíc.“

Nevzpomínám si, co jsem řekl.

Nevzpomínám si, jestli se to vůbec stalo.

DENÍK JANIE VIVIANOVÉ

Žila byla jedna malá holčička a ta si postavila domeček z fixů značky Skarpie. Byly levnější než pravé Sharpie a mnohem trvanlivější – aby se jich člověk zbavil, musel se nejdřív zbavit celé vrstvy kůže. Seděla na podlaze svého domečku a kreslila si po ruce, dokud se rodiče nezačali zlobit, že fixy jsou na papír, ne na kůži. A kromě toho, varovali ji, dostane otravu inkoustem.

Holčička tedy zastrčila fixy do kapsy a šla si stavět domeček ze sirek. Vysypala je z krabiček a dívala se, jak hoří skoro až ke špičkám prstů. Vždycky si něco přála a pak sirku sfoukla. Skládala je do viklavých hraniček a představovala si, jak shoří, protože se jí zdálo, že by to bylo krásné. Skládala sirky výš a výš, dokud se učitelé nezačali zlobit, že malé holčičky by si neměly hrát s nebezpečnými věcmi. A kromě toho, varovali ji, je to proti školnímu řádu.

Holčička tedy zastrčila sirky do kapsy a šla si stavět domeček z oblázků. Rodiče a učitelé a celé město se zlobilo, ale tenhle domeček nikdo nedokázal zbořit a nikdo jí ho nemohl zakázat. Domek z kamenů pojmenovala Metafora a trávila tam každou volnou chvíli s klukem, který se nikdy nezlobil. Vždycky měla v kapse fixu, sirku a aspoň pět oblázků. Fixu na psaní, sirku na splnění přání a oblázky proto, aby neodletěla.

A všichni žili šťastně až do smrti. Asi.